

Nova programació expositiva
— Castell de Vila-seca

***— Josep Clarà i l'univers
mediterrani***

Del 4 de novembre de 2021
al 5 de juny de 2022

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

El **Castell de Vila-seca** acull l'exposició *Josep Clarà i l'univers mediterrani*, comissariada per **Cristina Rodríguez Samaniego** i centrada en la figura de **Josep Clarà i Ayats** (Olot, 1878-Barcelona, 1958). La mostra obre una finestra al món d'un dels artistes catalans més importants del segle XX, que va viure durant bona part de la seva trajectòria a la ciutat de París. Escultor emblemàtic i sorprenent, Josep Clarà parteix del simbolisme per derivar cap a propostes d'arrel clàssica i mediterrània, vinculades amb el noucentisme.

L'exposició, organitzada en col·laboració amb la **Fundació Vila Casas**, ens acompanya a través de la descoberta de l'obra i del tarannà íntim de l'escultor amb les obres més importants. La mostra també permet endinsar-nos en el seu taller per entendre els processos, les tècniques i l'ús del model natural. A més, busca acostar al públic l'univers humà de l'artista, les seves facetes públiques i privades. S'exploren així els seus escrits, les seves relacions amb altres artistes, la recepció ciutadana i crítica de l'obra, i la imatge que de si mateix construeix en el decurs de tota una vida.

Josep Clarà i l'univers mediterrani presenta mirades múltiples i complementàries que es conjuguen, de forma amena, atractiva i acurada. S'evita construir un discurs centrat únicament en el relat cronològic, amb la voluntat de permetre una reflexió més àmplia entorn de l'art, la creació, el patrimoni i la cultura, des d'una perspectiva oberta i enriquidora.

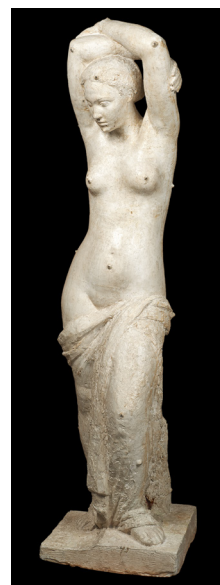
L'exposició presenta una **seixantena d'obres** creades per l'artista entre 1898 i 1958, sobretot **escultures**, però també **dibuixos** i **pintures**. Addicionalment, nombroses **fotografies**, a més de muntatges de **vídeo** i fragments de pel·lícules, completen el relat de l'exposició.

La mostra es planteja en **set àmbits expositius**: Vers la Mediterrània, Clarà al taller, Natura ideal, Constel·lació d'afinitats, Col·leccionisme i encàrrec, La poètica del monument i El desaparegut Museu Clarà.

Vers la Mediterrània

Josep Clarà va ser un artista complet, intuïtiu, sensible i culte, apassionat per la bellesa i pel treball de la forma. La seva escultura és sòlida i elegant, de formes concises i volums suaus. Establert a París durant bona part de la seva carrera, Clarà sempre estava atent a l'evolució dels corrents estilístics internacionals. El simbolisme francès marca l'inici de la seva trajectòria fins que l'escultor deriva cap al noucentisme, amb les seves propostes d'arrel clàssica en les que s'uneix tradició i modernitat.

Des d'aleshores, la seva producció s'amara de la poètica mediterrània i del paisatge i fesomies pròpies del món meridional que caracteritzen l'univers noucentista.

Joventut
1928
Guix
145 x 38 x 35 cm
MCGO/MNAC

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Peces clau com *Èxtasi* (1903) o *La Romanesa* (1905) permeten il·lustrar l'inici de la seva etapa a París. El protagonisme del Simbolisme en el panorama artístic del moment és innegable, i l'obra produïda per Clarà aleshores va ser un molt bon exemple.

Al voltant de 1910, la praxi de Clarà s'obre a noves influències i s'orienta cap al classicisme d'avantguarda. L'evolució del tractament de la figura femenina permet d'entendre la transició vers l'última etapa de la seva carrera amb el retorn definitiu de l'escultor a Catalunya.

En paraules de la comissària **Cristina Rodríguez Samaniego**: “La plàstica de Josep Clarà efectua un nou gir, el definitiu, en aquesta ocasió cap a l'estètica mediterrània i les arrels grecollatines propugnades pel Nou classicisme francès i difoses arreu gràcies a l'obra d'**Arístides Maillol**, escultor originari de la Catalunya Nord i bon amic de l'olotí. El Noucentisme català reconeix com a pròpies i adapta convenientment algunes de les premisses del Nou classicisme, i ben aviat Clarà és considerat un dels màxims exponents d'aquesta tendència en el camp de l'escultura”.

L'èxit de l'obra *Mediterrània* de Maillol, presentada en públic el 1905, permet intuir la fi de l'era simbolista, i planteja una alternativa vàlida a l'estil d'Auguste Rodin que obre noves vies a l'escultura europea.

Clarà al taller

Introduir-nos al taller de l'escultor dona peu a descobrir el seu univers privat, i a desvelar les particularitats de la pràctica de l'escultura, sovint poc conegudes. El taller és un espai físic però també simbòlic, on l'artista dona forma a les seves idees, amb un seguit de processos tècnics, materials, estris i eines que empra a fi de materialitzar-les. Però es tracta també d'un lloc de representació i de promoció de l'obra, en el que el creador rep la clientela i estableix relacions socials.

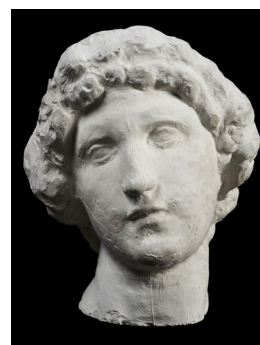
Clarà ocupa diferents tallers en el decurs de la seva vida, tant a Catalunya com a França, una diversitat propiciada per la mobilitat que caracteritza la seva trajectòria. D'entre tots els espais on treballa, destaca el de Villa Malakoff, al París aristocràtic de la Rive Droite, on l'artista s'instal·la el 1909 en un moment de consolidació de la seva reputació.

A través d'obres com *Joventut* (1911) o *La cortesana* (1907-1908), s'il·lustren els processos tècnics que permeten el trasllat de l'escultura a matèria definitiva. Els diferents estris, eines i altres materials que es presenten en aquest àmbit, procedents de Ceràmiques Marcó de Quart i de l'Escola de Belles Arts d'Olot recreen l'ambient del taller de Clarà.

Dins aquest àmbit, es planteja una reflexió entorn del rol exercit pel model natural en la producció de l'autor, com a fonament indispensable sobre el qual construir volums i anatomies. Peces com *El gitanet* (1932-1934) o *Nen adormit* (1947-1948) denoten que el treball de Clarà és sempre el resultat d'una ponderació entre concepte i model.

Èxtasi
1903
Guix
190 x 75 x 106 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot

Joventut
1911
Guix amb punts
30 x 23 x 23 cm
MCGO/MNAC

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Els i les models professionals amb qui treballa l'escultor, i les muses que l'inspiren són evocats aquí, amb un èmfasi especial en el rol desenvolupat per la dansa moderna i les seves protagonistes, entre les quals destaca la cèlebre **Isadora Duncan**.

Natura ideal

Josep Clarà parteix de la convicció que l'art ha d'estar sempre al servei de l'expressió de la bellesa. Concebuda com a síntesi entre el model natural i el referent conceptual, la bellesa representa per a Clarà una perfecció que és formal, però que alhora té també una dimensió ètica, moral. Els volums i les formes del cos humà són sempre el seu punt de partida, una realitat que l'escultor depura progressivament en el decurs de la seva carrera, tot eliminant-ne els accidents, temperant allò que és excessiu, cercant l'equilibri.

Les formes de la natura són el punt de partida de l'obra de Clarà. L'escultor transporta a les arts plàstiques la poètica dels espectacles de dansa moderna. Esdevenen fonts d'inspiració ballarines com la catalana **Àurea de Sarrà**, amb qui va mantenir una relació amorosa. D'aquests apunts sorgeixen obres on l'escultor tradueix líricament el moviment, del qual copsa amb elegància el dinamisme i la fugacitat.

Apassionada per la cultura hel·lènica i fervent admiradora i seguidora de la Duncan, Àurea és anomenada "la gran tràgica de la dansa". Els seus espectacles més emblemàtics són els "cants plàstics" que ella mateixa havia ideat, combinant declamació, ritme i gestualitat. L'escultor la retrata en diversos dibuixos d'una gran delicadesa, alguns dels quals són també utilitzats per als programes de mà dels espectacles. Clarà la representa en posicions estàtiques però de gran presència, abillada amb túniques o coberta amb vels imitant la indumentària de l'imaginari clàssic.

Tal com diu **Núria Aragonès Riu** en el text de catàleg: "La mirada al passat clàssic donava la mà a la mirada a la natura, especialment al mar i a les ondulacions de les onades que expressen el ritme i la vibració interna del cosmos. En les seves memòries, Isadora recorda haver après a ballar de manera autodidacta imitant el moviment de les onades del mar, trobant així un ritme natural i no forçat. Aquesta vibració interna, resultant d'un equilibri entre moviment i contenció, s'expressa en les escultures *El ritme* i *Dansarina* presents a l'exposició. En paraules del propi escultor, cal "captar el dinamisme per després concentrar-lo en les formes estàtiques", procurant donar a l'escultura "una vida intensa i concentrada".

Aquestes dues obres daten precisament dels anys en què la ballarina i l'escultor olotí comparteixen encontres i vetllades artístiques a la capital parisenca. Se'ns mostra una figura femenina mig nua, embolcallada per un vel lleuger, els braços enlaire entrelaçats sobre el clatell, recordant indiscutiblement als moviments originals d'Isadora en acció, que tantes vegades delecten l'escultor olotí.

El ritme, 1916
Guix
115 x 64 x 67,5 cm
MCGO

Constel·lació d'afinitats

En aquest àmbit es reflexiona entorn de la xarxa relacional que teixeix Clarà en el decurs de la seva trajectòria. Es busca contextualitzar-la tant aquí com a l'estranger i entendre els paral·lelismes i divergències amb altres artistes. També s'hi evoca la seva col·lecció d'escultura d'altres artistes.

Sociable per naturalesa i conscient de la importància estratègica que les activitats de promoció tenen per a la seva carrera, Clarà desplega i conserva un ventall molt ampli de contactes i amistats vinculats amb el món de la cultura, la vida social i la política. Els retrats que l'artista efectua d'aquestes persones conformen una part substancial de la seva producció, a diferència de l'autoretrat, gènere minoritari en el conjunt de la seva obra.

En aquest àmbit, el relat de l'exposició se centra en l'univers social en el que es mou Josep Clarà. Tant a Catalunya com a França, l'escultor teixeix una xarxa de relacions molt diversa i sòlida, que incorpora personalitats de la vida social, de la política, així com del món de la cultura i la intel·lectualitat, entre els quals, els protagonistes del Noucentisme ocupen una posició preponderant. La manca d'idealització de l'efígie de **Josep Puig i Cadafalch** (1953), bon amic de l'escultor des de la joventut, palesa el grau de proximitat entre els dos homes, a diferència de l'estètica més convencional dels retrats de la pintora **Maxa Nordau** (1925) o de l'escriptora **Maria Pia de Saxe-Coburg** (1935). A través del seu amic **Ramon Casas**, Clarà estableix relació amb el milionari nord-americà **Charles Deering**, amic dels pintors modernistes de Sitges, on reforma el Palau de Maricel per tal d'hostatjar-hi la seva col·lecció d'art. Deering confia a l'escultor els retrats de les seves filles i una versió en marbre de *La serenitat*, de grans dimensions, que s'emplaça al Meridian Park de la ciutat de Washington, als Estats Units.

Col·leccionisme i encàrrec

El retrat, d'altra banda, és sens dubte un dels gèneres escultòrics més demandats per la clientela a l'època de Clarà, juntament amb les maternitats i l'escultura d'infants. Aquestes qüestions s'exploren en aquest àmbit, on s'incideix també en el perfil dels col·leccionistes de l'autor, en l'evolució dels gustos del moment i en les estratègies i recursos que permeten a l'escultor satisfer la demanda.

L'industrial francès Victor Galaup és un dels primers, i el seu recolzament és clau per l'esdevenir de l'escultor en els estadis primigenis de la seva carrera. Més endavant, posseiran obra de Clarà els col·leccionistes Fernando Rivièrre de Caralt, Rossend Partagàs, Francesc Enrich, Antoni Deu, Josep Gudiol i Ricart, i Charles Deering, entre tants d'altres. El músic Pau Casals encarrega a Clarà un bellíssim *Apol·lo*, per a decorar la tribuna del jardí de la Vil·la Casals, a Sant Salvador del Vendrell.

Retrat de Marion McCormick,
filla de Charles Deering, 1923
Guix
42,5 x 35 x 35 cm
MCGO

La poètica del monument

La carrera de Josep Clarà se situa a finals del darrer període d'esplendor de l'escultura pública a Catalunya. L'obra monumental de l'artista representa un dels vessants més fecunds de la seva trajectòria. La reputació de l'escultor a casa nostra reposa en bona mesura en els grans projectes que desenvolupa i, en aquest sentit, la dècada de 1920 és particularment interessant. Entre les estàtues que du a terme per a la plaça de Catalunya i Montjuïc – amb motiu de l'**Exposició Internacional de Barcelona el 1929**– es troben algunes de les composicions més emblemàtiques i significatives de tota la seva producció, com ara *Deessa* i *Juventut*, amb llur plenitud mediterrània.

Tal com diu **Irene Gras Valero** en el text del catàleg: “*Juventut* ens mostra una dona amb el tors completament nu, coberta únicament amb una túnica que li rellisca per la cintura. La seva postura transmet un tènue moviment que expressa la sensibilitat de l'artista. Sens dubte la idea de joventut es troba aquí vinculada a un tipus de bellesa serena, de formes depurades, que ens remet al cànon clàssic mediterrani. La peça que podem observar avui dia no és, però, l'original, atès el seu mal estat de conservació, sinó una còpia en pedra executada pel propi escultor cap a 1948. A l'exposició hi trobem una versió en guix de 1928 i una *Dona jove*, en marbre, de 1958 de formes molt similars”.

En aquest àmbit, es presenta algunes de les estàtues públiques més populars i emblemàtiques de Josep Clarà, com *La deessa* i *Juventut* (1928) de la Plaça Catalunya de Barcelona, però també d'altres de menys conegudes, com ara el *Monument als voluntaris catalans* (1923-1925) i, molt especialment, i el consagrat a la memòria dels Caiguts (1950). Tant les particularitats formals de la composició com la descoberta del que n'escriu l'escultor als seus dietaris, comminen a repensar el significat de l'obra, i manifesten sense embuts la incomoditat de Clarà amb el clima cultural i ideològic del franquisme, el qual marca indefectiblement els darrers temps de la seva existència.

El desaparegut Museu Clarà

El darrer dels àmbits, titulat “El desaparegut Museu Clarà”, amb el que es clou l'exposició, se centra en la història d'aquesta institució. Les circumstàncies que precipitaren la clausura del museu conviden a la reflexió sobre la posteritat de l'artista i, en una clau més general, sobre la protecció i promoció del nostre patrimoni cultural.

La deessa, 1928
Bronze
38 x 17,5 x 22,5 cm
MCGO

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Josep Clarà, preocupat per la posteritat de la seva obra i sentint la necessitat de protegir el seu llegat, va decidir cedir a l'Ajuntament de Barcelona el seu taller-habitatge i els jardins mediterranis perquè se'n fes un museu públic, amb prop de vuit-centes escultures i un miler de dibuixos seus, a més de la seva biblioteca i col·lecció d'obres d'art d'altres creadors. El Museu Clarà romangué obert des de 1969 a 1995, quan va tancar les portes enmig d'una gran polèmica i malgrat les iniciatives ciutadanes que en defensaven la continuïtat. En l'actualitat, l'espai acull la **Biblioteca Clarà**, a l'edifici de l'antic taller de l'artista. Bona part del llegat de l'escultor es conserva avui al **Museu de la Garrotxa** a Olot, en un dipòsit del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

La cortesana
1907-1908
Bronze
34 x 11 x 13 cm
MCGO

L'artista

Josep Clarà (Olot, 1878-Barcelona, 1958)

1878

Josep Clarà i Ayats neix a Olot el 16 de desembre, al si d'una família modesta que regenta una espardenyeria al centre de la ciutat. Els seus germans Joan i Lluís també es dedicaran a l'art i exerciran d'assistents i col·laboradors de Josep durant molts anys.

1890

Inicia la seva formació a l'Escola de Dibuix d'Olot, amb el pintor paisatgista Josep Berga i Boix.

1897

Fugint de la lleva de reclutes per la Guerra de Cuba, Clarà es trasllada a Tolosa de Llenguadoc, on assisteix a les classes d'escultura, dibuix, anatomia i història de l'art a l'École des Beaux-Arts. No podrà tornar a Catalunya fins 1907, quan concorre per primera vegada a una mostra a Barcelona, la V Exposició Internacional de Belles Arts.

1900

Participa al concurs per una borsa d'estudi a París, amb l'obra *Un grup de senadors romans*. Malgrat que la premsa senyala la superioritat de la proposta de Clarà, queda en segon lloc. L'escultor decideix marxar a París igualment i continuar la formació a l'École des Beaux-Arts de la capital.

1903

A París, i gràcies a l'escultura *Èxtasi*, aconsegueix el primer dels molts èxits que obtindrà als Salons internacionals al llarg de la seva carrera. La seva obra s'exposarà a França, Espanya, Portugal, Itàlia, Bèlgica, Holanda, Alemanya, Regne Unit, Egipte, Estats Units, Cuba, República Dominicana, Veneçuela, Brasil, Xile, Uruguai i Argentina. Alguns d'aquests països adquireixen peces per les seves col·leccions nacionals.

Lector empedreït, amant de la dansa i gran melòman, durant els trenta anys que viu a París, Clarà gaudeix de l'ambient cultural i intel·lectual de la ciutat, cultivant també l'amistat amb escultors francesos com ara Rodin, Maillol, Bourdelle i Bartholomé.

1911

La inclusió de Clarà a l'*Almanach dels Noucentistes* suposa un punt d'inflexió a la seva carrera. Considerat figura cabdal del Noucentisme pels crítics J. Folch i Torres, Romà Jori i Josep M. Junoy, el seu cercle a Catalunya inclou algunes de les figures més destacades del panorama cultural del Nou-cents.

Josep Clarà

1914

Roman a París durant la Guerra Gran i visita en dues ocasions el front occidental. Als seus escrits, anota reflexions entorn de la conjuntura històrica, on s'evidencia la seva convicció anti-militarista i el rebuig intens que li suscita el conflicte armat.

1925

S'oficialitza la seva consagració internacional, amb el nomenament d'acadèmic a la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, l'exposició retrospectiva al Museo de Arte Moderno de Madrid i la Medalla d'Or i el Grand Prix a l'Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes de París, on exposa l'obra *Monument als voluntaris catalans*. Aquests èxits se sumen a la Legió d'Honor que li havia lliurat el govern francès l'any 1917.

1929

La inauguració de l'Exposició Internacional a Barcelona posa de relleu el reconeixement de Clarà a casa nostra, amb quatre obres a la plaça de Catalunya i a Montjuïc: *Juventut*, *La deessa*, *Serenitat* i *Fertilitat*. A més, rep el Premi d'Honor de l'exposició d'art amb *Tors femení*. L'èxit facilita el seu trasllat a Barcelona mesos després, motivat principalment per la crisi financera global. Clou una dècada d'intensa activitat creativa i expositiva, en la que l'escultor assoleix la consolidació definitiva.

1934

Aferma la seva participació en les institucions culturals catalanes, com a president del Reial Cercle Artístic i acadèmic de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. L'any següent, és escollit vocal de la Junta de Museus, amb J. Puig i Cadafalch i Francesc Cambó, i rep el I Premi Campeny d'escultura. L'eclosió del col·leccionisme d'art català afavoreix la circulació de l'obra de Clarà entre la clientela privada. Entre les amistats de l'escultor destaquen Joaquim Mir, A. Puig Gairalt, Pau Casals, Manolo Hugué, Rafael Solanic i J. M. Sert.

1936

La inauguració del *Monument als voluntaris catalans* es fa dies abans de l'esclat de la Guerra Civil. El conflicte sumeix Clarà en una llarga depressió. Roman a Olot durant bona part de l'escomesa, la qual cosa facilita l'ocupació del taller de Barcelona per part de les tropes nacionals.

1947

Comença a treballar al seu nou taller de la torre del carrer de Calatrava de Barcelona, propietat que havia adquirit el 1942 i remodelat segons un disseny de l'arquitecte Ramon Duran Reynals. Des de 1969 fins a 1995 l'espai acollí un museu consagrat a l'obra de l'escultor i avui hostatja la Biblioteca Clarà.

1954

S'inaugura un dels darrers grans monuments projectats per Clarà, *Espanya a l'Uruguai*, a Montevideo. La presència de l'obra de l'escultor a certàmens i col·leccions públiques i privades americanes s'intensifica durant darrers anys de la seva vida. En són bona mostra el Gran Premi que obté a la II Bienal de Arte Hispanoamericana de l'Havana i l'adquisició, per part del Museo Nacional de Bellas Artes de Cuba, de l'obra *Pomona*.

1958

Josep Clarà mor a Barcelona el 4 de novembre i és enterrat al Cementiri de Montjuïc, amb l'obra *La fe* flanquejant la seva tomba. El sepeli congrega molts ciutadans i nombroses personalitats del món de la cultura i la intel·lectualitat. Malgrat comptar ja setanta-nou anys, en els darrers onze mesos Clarà havia dut a terme set obres. El 1960, l'Exposició Nacional de Belles Arts de Barcelona dedica a l'artista la primera mostra antològica, amb més de quaranta escultures i nombrosos dibuixos, amb un èxit rotund de crítica i de públic.

Obres en exposició

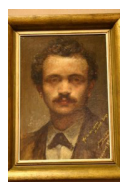
La deessa (fragment), 1908-1910
Guix
73,5 x 66 x 61 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Neró i Locusta emmetzinant un esclau, 1902
Guix
36,5 x 45 x 3 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Jove florentí, 1902
Guix
65 x 18 x 17 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Autoretrat dedicat al seu mestre Josep Berga, 1898
Oli sobre tàblex entelat
44 x 31 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot

Apunts de nois joves, 1894
Llapis i carbonet
44 x 32 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot

Èxtasi, 1903
Guix
190 x 75 x 106 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot

La romanesa
1905
Guix
40 x 39 x 26,5 cm
MCGO

Crepuscle
1907
Guix
37 x 22,5 x 27,5 cm
MCGO/ MNAC

Esfinx
1909
Guix
41 x 42 x 28 cm
MCGO/ MNAC

Venus sortint del bany
1922
Guix
24,5 x 15 x 13 cm
MCGO/ MNAC

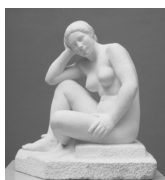

Tendresa
1916
Guix
36 x 13 x 12 cm
MCGO/ MNAC

Vida contemplativa
1917-1918
Guix patinat
102 x 49 x 15 cm
MCGO/ MNAC

Obres en exposició

Meditació, 1929-1930
Guix
45 x 36 x 24 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Estàtica, 1926
Bronze
135 x 35 x 37 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot

Tors
1944
Terracota
34 x 18 x 15 cm
MCGO/ MNAC

Dona jove, 1958
Marbre
98,5 x 31,5 x 29,5 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

La Fe
1957
Guix
137 x 125 x 20,5 cm
MCGO/ MNAC

Esbós d'una mà
s.d
Fang
12 x 17 x 9 cm
MCGO/ MNAC

Nen assegut
s.d
Fang
14,5 x 15 x 10,5 cm
MCGO/ MNAC

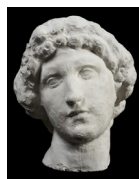
Cara femenina (fragment)
s.d
Guix
23 x 26 x 2,5 cm
MCGO/ MNAC

Nen llegint
c. 1948
Pedra
43,5 x 32 x 8,5 cm
MCGO/MNAC

Divinitat
1915
Guix
39 x 48 x 42 cm
MCGO/MNAC

Joventut
1911
Guix amb punts
30 x 23 x 23 cm
MCGO/MNAC

Joventut
1911
Pedra amb punts
49,5 x 25 x 26 cm
MCGO/MNAC

Obres en exposició

La cortesana
1907-1908
Guix
34 x 10 x 12 cm
MCGO/MNAC

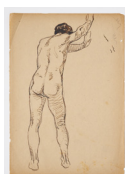
La cortesana
1907-1908
Guix lacat
34 x 10 x 12 cm
MCGO/MNAC

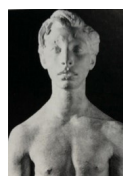
La cortesana
1907-1908
Bronze
34 x 11 x 13 cm
MCGO

Dibuixos del natural
s.d
Dibuix
44 x 38 cm
MCGO

Dibuixos del natural
s.d
Dibuix
44 x 38 cm
MCGO

Gitanet, 1932-1934
Guix
50 x 37 x 22 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Pubertat, c. 1929
Guix
73,5 x 16,5 x 16 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Nen adormit
1947-1948
Marbre
22,5 x 60,5 x 25 cm
MCGO/ MNAC

Cap d'Adela
1934-1935
Terracota
22 x 16 x 18 cm
MCGO/ MNAC

Joventut
1933-1934
Bronze
72 x 25 x 17 cm
MCGO/MNAC

Puixança
1935
Guix lacat
85 x 25 x 17 cm
MCGO

El ritme
1916
Guix
115 x 64 x 67,5cm
MCGO/MNAC

Obres en exposició

Retrat femení- Suzanne
1913
Marbre
38,5 x 26x 26,5 cm
MCGO/ MNAC

Dansarina
c. 1918-1919
Guix
49,5 x 13,5 x 14 cm
MCGO/MNAC

*Retrat de Marion McCormick, filla
de Charles Deering*
1923
Guix
42,5 x 35 x 35 cm
MCGO/MNAC

*Retrat de Barbara Danielson, filla de
Charles Deering*
1923
Guix
39 x 21 x 28 cm
MCGO/MNAC

*Retrat de l'arquitecte Josep Puig i
Cadafalch*
1953
Terracota
42,5 x 17,5 x 24,5 cm
MCGO/MNAC

Retrat d'Enric Granados, 1916
Guix
13 x 6,5 x 8 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Retrat de Maxa Nordau
1925
Bronze
30 x 19 x 22,5 cm
MCGO/MNAC

Retrat de l'actor Enric Giménez
1938
Bronze
36 x 17 x 24 cm
MCGO/ MNAC

Retrat del Tenor Viñas
1954
Guix lacat
48 x 35 x 37,5 cm
MCGO/MNAC

*Retrat de M. Pia de Saxe-Coburg,
duquesa de Braganza*
1935
Bronze
37 x 17 x 23 cm
MCGO

Retrat del Violinista Costa
1955
Guix lacat
43 x 27,5 x 29 cm
MCGO/MNAC

Autoretrat
1956
Guix
41 x 20 x 22,5 cm
MCGO/MNAC

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Obres en exposició

Autoretrat
1949
Guix
43 x 25 x 25,5 cm
MCGO/MNAC

Autoretrat
1937
Guix
31,5 x 15 x 23 cm
MCGO/MNAC

Nens jugant
1914
Guix lacat
52 x 25 x 24 cm
MCGO/MNAC

Maternitat
1939
Bronze
42 x 20 x 22,5 cm
MCGO/MNAC

Apol·lo, 1934
Guix
77 x 22 x 17,5 cm
Museu de la Garrotxa d'Olot
MNAC

Les Tres Gràcies
s.d
Guix
43,5 x 19,5 x 20 cm
MCGO/MNAC

Esbós per al Monument als Caiguts
1950
Guix
3 x 40 x 13 cm
MCGO/MNAC

Esbós per al Monument als Caiguts
1950
Guix
52,5 x 17,5 x 17,5 cm
MCGO/MNAC

*Monument als voluntaris catalans
(Fragment)*
1923-1925
Guix
48 x 32 x 39 cm
MCGO/MNAC

Minerva
1949-1950
Guix
192,5 x 63 x 45 cm
MCGO

La deessa
1928
Bronze
38 x 17,5 x 22,5 cm
MCGO/MNAC

Joventut
1928
Guix
145 x 38 x 35 cm
MCGO/MNAC

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Obres en exposició

Fotografia dedicada del relleu Un grup de senadors romans visita Cincinnati quan aquest està treballant als seus camps
1900
Fotografia
MNAC

Fotografia de l'obra Nu masculí
1901
Fotografia
MNAC

Retrat de Clarà
Fotografia
MNAC

Fotografia de Clarà al seu taller davant de Crepuscle
1910
Fotografia
MNAC

Fotografia del viatge de Clarà a Grècia el 1930, 1930
Fotografia
MNAC

Fotografia de Clarà esculpint Nu femení
1927
Fotografia
MNAC

Fotografia del taller vergingetorix 50 amb l'escultura Turment
1905-1906
Fotografia
MNAC

Josep Clarà davant de l'escultura Divinitat
1917
Fotografia
MNAC

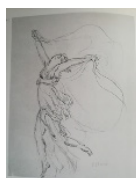
Vista del taller de Josep Clarà de la Rue Malakoff, a París, c. 1928.
Fotografia
MNAC

Racó del magatzem al taller de Josep Clarà, c. 1927
Fotografia
MNAC

Les mans de Clarà amb l'obra Gitanet
1940s
Fotografia
MNAC

Isadora Duncan, marxa militar de Schubert
Dibuix
MNAC

— Josep Clarà i l'univers mediterrani

Obres en exposició

Fotografia d'Àurea oriental
Fotografia
MNAC

Josep Clarà i Suzanne a París
1917
Fotografia
MNAC

Clarà retrata el violinista Costa
1955
Fotografia
MNAC

Fotografia de Clarà retratant a la Sra. Vinardell.
1905
Fotografia
MNAC

Josep Clarà a la coberta del vaixell Flammarion, dibuix de Ramon Casas
1923
Dibuix
MNAC

Josep Clarà amb l'obra Apol·lo, encàrrec de Pau casals
1930
Fotografia
MNAC

Fotografia de la inauguració del Monument als Voluntaris
Fotografia
MNAC

Fotografia de la Deessa a la Plaça de Catalunya.
1929
Fotografia
MNAC

Josep Clarà esculpeix Serenitat per a les terrasses de Miramar de Barcelona, el
1928
Fotografia
MNAC

Joventut de Clarà a la Plaça Catalunya
Fotografia

Taller del carrer de Calatrava a la dècada de 1950
Fotografia
MNAC

Vista del taller del carrer de Calatrava amb l'exposició de les obres
Fotografia
MNAC

Obres en exposició

*Jardins noucentistes de la torre del
carrer de Calatrava*
Fotografia
MNAC

*Jardins noucentistes de la torre del
carrer de Calatrava*
Fotografia
MNAC

Per a més informació podeu contactar amb:

Fundació Vila Casas

Neus Pérez: nperez@fundaciovilacasas.com
T. 93 481 79 85
M. 616.997.941

Ajuntament de Vila-seca

Josep Papió: jpapio@vila-seca.cat
T. 977 309 309
T. 977 309 300

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa
Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2021

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com